

1 Νοεμβρίου 2013

Όταν ο άγιος Δημήτριος συνάντησε τον άγιο Αχίλλιο...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Οκτώβριος είναι ταυτισμένος στη μνήμη του λαού μας με τη γιορτή του αγίου Δημητρίου. Ο άγιος Δημήτριος είναι ένας από τούς δημοφιλέστερους αγίους της ορθόδοξης Εκκλησίας, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε όλο τον ορθόδοξο κόσμο, όπως φανερώνει η συχνότητα του ονόματος (Ντμίτρι, Ντουμίτρου, κλπ.). Όλοι οι ορθόδοξοι λαοί τον ευλαβούνται και τον τιμούν, ιδιαίτερα δε οι Σλάβοι, οι Βούλγαροι και οι Ρώσοι – και οι όπου γης ορθόδοξοι λαοί. Φαίνεται πώς αυτή η δημοτικότητα δεν είναι άσχετη με την αίσθηση της συνεχούς παρουσίας του Αγίου ανά τους αιώνες, όπως πιστοποιείται από τις εμφανίσεις του και τα θαύματά του. Η ιστορία του μεγαλομάρτυρος αγίου Δημητρίου δεν τελειώνει στο 303 μ.Χ. που μαρτύρησε. Από τη μέρα του μαρτυρίου του αρχίζει μια νέα ιστορία, εκπληκτική, που φθάνει ως σήμερα και θα συνεχισθεί στους αιώνες. Ο μεγαλομάρτυς Δημήτριος έγινε η ψυχή της Θεσσαλονίκης, ο οδηγός, ο πατέρας, ο προστάτης, ο πολιούχος, ο «φιλόπολις» και «σωσίπολις», ο «φιλόπατρις» κι' ο «σωσίπατρις». Ο μεγαλομάρτυς δεν υπήρξε μόνο ο θαυματουργός ιατρός των σωματικών και ψυχικών νόσων, αλλά και προστάτης ένδοξος της αγαπητής του πατρίδος.

Τα θαύματα που έχει επιτελέσει μέχρι σήμερα ο μεγαλομάρτυς και αθλοφόρος του Χριστού Δημήτριος ο Μυροβλήτης είναι αναρίθμητα, πάρα πολλά δε εξ αυτών έχουν καταγραφεί σε διάφορα αγιολογικά και ιστορικά κείμενα, τα γνωστότερα των οποίων είναι τα «Βιβλία των θαυμάτων», τρεις παλαιές συλλογές που χαρακτηρίστηκαν έτσι από τον εκδότη τους, τον Cornelius Byeus. Συμπεριελήφθη δε η έκδοση στα «Acta Sanctorum», Oct. IV, Bruxelles, 1780 και ανατυπώθηκε χωρίς καμιά μεταβολή στην συλλογή του Migne, «Patrologia Graeca» (P.G.), τομ. 116 (σελ. 1203 - 1398). Κάθε μία από τις τρεις παραπάνω συλλογές των θαυμάτων επιγράφεται αντίστοιχα: Liber I (Βιβλίο Α, συγγραφέας ο αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Ιωάννης Α΄, 7ος αιώνας), Liber II (Βιβλίο 2, αγνώστου συγγραφέως του 7ου αιώνας) και Liber III (Βιβλίο 3, αγνώστου συγγραφέως του 10ου αιώνας).

Σ' ένα από τα θαύματα αυτά - στο Βιβλίο III - αναφέρεται κάτι που ενδιαφέρει

ιδιαίτερα εμάς τους Λαρισαίους και συγκεκριμένα ότι ο Μυροβλήτης άγιος της Θεσσαλονίκης είχε συνάντηση με τον Μυροβλήτη άγιο της Λαρίσης περί «τα Τέμπη τα Θεσσαλικά»(1).

Συγκεκριμένα στο 3ο θαύμα του Γ' Βιβλίου (παράγραφοι 222 - 226) ο συγγραφέας αναφερόμενος στην εποχή του αυτοκράτορος Λέοντος (ο οποίος βασίλευσε τη περίοδο 886 - 912 μ.Χ) μας παρουσιάζει ένα θαύμα του αγίου Δημητρίου που συντελέσθηκε κατά τη διάρκεια κατάληψης της Θεσσαλονίκης από τους Σαρακηνούς. Εκείνον τον καιρό, λέει, κάποιοι άνθρωποι Ιταλοί εξόρμησαν από τη πατρίδα τους ένεκα ευχής(τάματος) για να περιηγηθούν τους ναούς κάθε τόπου. Και πορευόμενοι πήραν τον δρόμο που οδηγούσε προς το ναό του μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Και ιδού πως περιγράφει ο συγγραφέας των «Θαυμάτων» τη συνάντηση του Μυροβλήτη της Θεσσαλονίκης με τον Μυροβλήτη της Λαρίσης(2) :

«Κατά την οδοιπορία τους, οι Ιταλοί, την ώρα που διέρχονταν τα Θεσσαλικά Τέμπη, είδαν να συνοδοιπορεί ένας άνδρας, τον οποίον ούτε γνώριζαν, ούτε είχαν δει προηγουμένως. Ο άνδρας αυτός είχε ολόλευκα μαλλιά και γένια, γλυκό και ιλαρό πρόσωπο και σεμνή αμφίεση. Και μόνο με τη θέα του υποδήλωνε το μεγάλο του σεβασμό και την εξαιρετική του ταυτότητα. Επειτα εμφανίσθηκε ένας άλλος άνδρας ερχόμενος προς αυτούς από μπροστά έφιππος, ωραίος μεν στη θέα και εκ φύσεως πολύ ευχάριστος και ευάρεστος, κατηφής, όμως, και μαραμένος, γεγονός που κάλυπτε τη χάρη της ευφροσύνης του, και σαν από κάποιο πένθος καταβεβλημένος και λυπημένος. Αυτός βγάζοντας φωνή όμοια με την όψη του, χαιρέτισε πρώτος τον πρεσβύτε, ονομάζοντάς του Αχίλλιο(3), και τον ρώτησε: «Που πηγαίνεις Αχίλλιε; Εγώ, καθώς βλέπεις, έρχομαι προς εσένα». Ο πρεσβύτες ανταπέδωσε περιχαρής το χαιρετισμό, αποκαλώντας αυτόν Δημήτριο, καθώς και μεγάλο αγωνιστή του αθλοθέτη Χριστού. Με πολύ δε ενδιαφέρον τον ρώτησε ποιά είναι η αιτία της μελαγχολίας και της τόσης κατήφειας και λύπης.

- Ο μάρτυς απάντησε: «Αφανίσθηκε η πατρίδα μου και ήδη έχει κατδικασθεί από το Δικαστή των όλων. Χέρια ανδροφόνα και βαρβαρικά εξανδραπόδισαν τους συμπατριώτες μου. Ο ναός μου περιβρέχεται τώρα από τα αίματα των ομοφύλων μου, τα ιερά καταπατούνται από βέβηλα και ακάθαρτα πόδια και έχουν εξουθενωθεί. Και εγώ βεβαίως καθικέτευα το Θεό αδιαλείπτως, παρακαλώντας Τον να ελεήσει τους ατυχήσαντες συμπατριώτες του, και Του ζητούσα ως χάρη να τους λυπηθεί και πάλι. Και την Εκκλησία που ο Κύριος καθαγίασε με το τίμιο αίμα Του, να μην την αφήσει να κατασπαραχθεί απ' τα χέρια βαρβάρων, οι οποίοι εμπιστεύονται και στηρίζονται μόνο στην ισχύ τους και όχι στο Θεό. Εκείνος όμως - και βέβαια είναι αδύνατον να εξακριβωθεί το πως Αυτός κρίνει και ποιές είναι οι βουλές Του - άφησε την κληρονομιά Του, το λαό Του δηλαδή, να λάβει πείρα της

βαρβαρικής απανθρωπιάς».

Από τα δεινά αυτά, που διηγήθηκε ο μάρτυς για τη Θεσσαλονίκη, συγκλονίσθηκε και συμπόνεσε πολύ ο ιεράρχης Αχίλλιος, έκραζαν δε μαζί: «Είναι μεγάλα τα θαυμάσιά Σου, Κύριε, και δεν είναι ικανός κανένας να ερευνήσει και να καταλάβει την οικονομία Σου».

Οι Ιταλοί τα έβλεπαν όλα αυτά με έκπληξη και αμηχανία. Ενας δε από αυτούς, που ήξερε την ελληνική γλώσσα, ρώτησε σιγανά κάπως: «Για πές μου λοιπόν, στρατιώτη, για ποιά πόλη κάνετε λόγο; Ποιά είναι η πόλη που έπεσε στα χέρια των βαρβάρων;». Ο μεγαλομάρτυς Δημήτριος απάντησε: «Η δική μου, η δυστυχέστατη πατρίδα μου Θεσσαλονίκη, παραδόθηκε στη μανία των βαρβάρων». Και πάραυτα αυτοί, ο πρεσβύτες (ο Αχίλλιος) και ο μεγαλομάρτυς Δημήτριος, έγιναν άφαντοι από τα μάτια των συνοδοιπόρων τους. Εκείνοι, όντας Ιταλοί, ζήτησαν όταν έμειναν μόνοι τους να μάθουν από τον ομοεθνή τους, που ήξερε την ελληνική γλώσσα, τί άκουσε από τους δύο αυτούς συνοδοιπόρους και ποιοί ήταν. Αυτός με θαυμασμό και έκπληξη διηγήθηκε τα καθέκαστα και τους έκανε γνωστό ότι ο στρατιωτικός που εμφανίσθηκε σ' αυτούς ήταν ο μεγαλομάρτυς Δημήτριος, ο οποίος μίλησε με κάθε σαφήνεια για τα δεινά της πατρίδας του, της Θεσσαλονίκης, και επιπλέον υποσχέθηκε ότι θα παράσχει σ' αυτούς κάθε ασφάλεια και προστασία».

- Η διήγηση κλείνει με την πληροφορία ότι οι Ιταλοί για να μη γίνουν και αυτοί λάφυρο των εχθρών πήγαν πολύ μακριά από τη Θεσσαλονίκη. Εκεί, όχι πολύ μετά, άκουσαν από κάποιους, οι οποίοι διέφυγαν από τα χέρια των βαρβάρων, όλα τα συμβάντα λεπτομερώς και έτσι οι άνθρωποι αυτοί κατάλαβαν σαφώς ότι ο άνδρας εκείνος που είδαν κατά τη πορεία τους ήταν ο μεγαλομάρτυς Δημήτριος. Το 3ο Θαύμα του Γ' Βιβλίου κλείνει με την αναφορά του συγγραφέα ότι ο άγιος Δημήτριος λίγο μετά προστάτευσε τη Θεσσαλονίκη και από τις εξορμήσεις των Σκυθών, υψώνοντας μπροστά τους, σαν άλλο τείχος την ακαταμάχητη δεξιά του. Έτσι η θαυματουργική του δύναμη αποδεικνύονταν ανώτερη από τις επιδρομές των βαρβάρων.

* Αναφορικά με τα άλλα κείμενα των «Θαυμάτων» (4) εντύπωση προκαλεί η διήγηση στο Β' Βιβλίο και ειδικότερα η περιγραφή στο κεφ. 5 της ανάμιξης - περί το 680 μ.Χ - των Ελλήνων «Σερμησιάνων»(5) και των Βουλγάρων, η εγκατάστασή τους στον «Κεραμήσιο κάμπο» (τον οποίο ερευνητές τοποθετούν κοντά στη περιοχή των Σκοπίων) και ο στόχος τους να καταλάβουν τη Θεσσαλονίκη. Όλα τα παραπάνω στοιχεία κάνουν τη συγκεκριμένη διήγηση να μοιάζει σαν ένα είδος «προφητείας» στη κατασκευή του «Μακεδονικού έθνους»(6), που μας ταλαιπωρεί σήμερα. Η εξιστόρηση καταλήγει βέβαια με την θαυματουργική επέμβαση του

αγίου Δημητρίου, ο οποίος ματαιώνει τα κακόβουλα σχέδια και σώζει τη πόλη του.

Ας προσευχηθούμε και σήμερα στο μυροβλήτη άγιο να βοηθήσει τη Θεσσαλονίκη και τη Μακεδονία μας ολόκληρη και να μπορέσουμε να συμβιώσουμε ειρηνικά με τους γείτονές μας, χωρίς προκλήσεις και αντιστόρητους αλυτρωτισμούς.

* Ο κ. Χάρης Ανδρεόπουλος είναι παραγωγός της εκπομπής «Θεολογία και Κοινωνία» του Ρ/Σ της Ι. Μητρόπολης (96,3 FM) και καθηγητής Β/βάθμιας εκπαίδευσης (Γυμνάσιο - Λύκειο Αρμενίου ν. Λάρισας).

(1) Σχετική αναφορά κάνει και ο καθηγητής του Ιονίου πανεπιστημίου κ. Δημ. Σοφιανός σε ιστορικό του άρθρο για την Ι. Μητρόπολη Λαρίσης και τον άγιο Αχίλλιο, στο «Τάλαντο», τ. 47, (2005), σελ. 12.

(2) Η απόδοση του κειμένου στη νεοελληνική έγινε από τον Λυκειάρχη, θεολόγο - φιλόλογο κ. Γ. Παπαδημητρόπουλο στο βιβλίο «Μαρτύριο και Θαύματα του αγίου Δημητρίου», εκδ. «Αποστολικής Διακονίας», Αθήνα, 2004, σελ. 244 - 247.

(3) Πρόκειται για τον πολιούχο μας, τον όσιο Αχίλλιο, ο οποίος έζησε κατά το β' ήμισυ του 3ου αιώνα και το α' ήμισυ του 4ου αιώνα και διετέλεσε αρχιεπίσκοπος Λαρίσης. Ενώ υπήρξε βαθύς γνώστης της θεολογικής παιδείας και εγκρατής γνώστης της θύραθεν παιδείας και φιλοσοφίας. Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του στις 15 Μαΐου.

(4) Από τις πιά ενδιαφέρουσες εκδόσεις το βιβλίο «Αγίου Δημητρίου Θαύματα, Οι συλλογές Αρχιεπισκόπου Ιωάννου και Ανωνύμου, Ο βίος, τα θαύματα και η Θεσσαλονίκη του Αγίου Δημητρίου», Επιμέλεια - Σχόλια Χαρ. Μπακιρτζή, Μεταφ. Αλόη Σιδέρη, εκδ. ΑΓΡΑ, Αθήνα 1997.

(5) Η ονομασία Σερμησιάνοι ετυμολογείται από τη πόλη «Σερμείον» (Sirmium), παλαιά πρωτεύουσα της Παννονίας. Πρόκειται για την σημερινή πόλη Μητρόβιτσα της Σερβίας («Sremska Mitsonica»).

(6) Χολέβα, Κων., «Η κατασκευή ενός τεχνητού έθνους», περιοδικό Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών «ΤΟΛΜΗ», τ. 47 (2004), σελ. 76.

Του Χάρη Ανδρεόπουλου*, δημοσιογράφου - θεολόγου ΑΠΘ

ΑΠΟ ΤΗ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ» ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΡΟΒΛΗΤΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πηγή: imlarisis.gr